

Zašto ta knjiga i zašto drugo izdanje (iz predgovora i pogovora)

... Često sam poslije znala reći da mi je ta bolest bila dragocjeno iskustvo. Ono me potaklo da se konačno počnem otvarati Životu i onome što on nosi. Ova je knjiga nastala iz želje da s nekima od onih koji se počinju pitati što leži iza šarenila svakodnevnice ili već neko vrijeme to čine, podijelim neke male važne stvari, spoznaje i iskustva do kojih sam došla u svom dosadašnjem traganju za suštinom i smislom postojanja.

... Tijekom proteklih dvadesetak godina ta je knjiga došla do velikog broja čitatelja. Mnogi su mi se javili, nakon što su je pročitali posudivši je iz knjižnice ili od prijatelja, sa željom da je kupe. Takva povratna informacija govorila mi je da je imalo smisla. Istovremeno, onako s odmakom, shvatila sam da je u njoj rečeno mnogo toga s previše riječi, pojmova, analiza, kao da nekoga želim impresionirati. I, da, željela sam. Naravno, tada toga nisam bila svjesna. Dijete u meni željelo je svojim dvama ujacima, koje sam doživljavala kao autoritete, pokazati da je naraslo, sazrelo, mnogo naučilo. I nije bilo važno što je jedan od njih već odavno bio mrtav a drugi nije pokazao ni najmanji interes za knjigu – očito je to bio moj obračun s duhovima prošlosti. Sa smijehom sam je poslije u sebi nazivala „knjigom za ujake“. Dvadeset godina poslije, aveti prošlosti tamo su gdje im je i mjesto – u prošlosti. Vrativši se knjizi ponovno, mnogo sam toga izbacila, preradila, učinila „pitkijim“. Barem se nadam da je tako.

Ovo je knjiga o traganju za sobom a ono je, kao i sva traganja, vrlo individualno. Svaki je put individualan, svako traganje avantura onoga koji se u nju upušta. Knjiga koja se rađala kroz mene bila je i moj roditelj. Naš proces nastajanja, nestajanja i ponovnog nastajanja bio je uzajaman.

Živimo u zanimljivu vremenu. Mnogo toga mijenja se i poziva na buđenje. Scott Peck govori o pokretu separacije i o pokretu integracije, o dijaboličnoj i simboličnoj liniji, liniji odvajanja i liniji spajanja. Odvajajući pojedine dijelove cjeline kojom se smatramo, počinjemo otkrivati onu veću cjelinu koja počiva onkraj svijeta prividnih odvojenosti. Odvajajući se od drugih, počinjemo ih razumjeti i povezivati se s njima. Svjesni da nam baš sve s čime se susrećemo može pružiti odgovor koji trebamo upravo tada. Važno je samo držati oči i uši širom otvorene. Tragajući za sobom, susrećem se s tobom, tragajući za sobom ti se susrećeš sa mnom jer ja sam ti i ti si ja i u tom traganju susrećemo se, prepoznavamo, razdvajamo i ponovno spajamo u sve veće i veće sastavne dijelove onoga čemu u suštini pripadamo.

Što su o knjizi rekli drugi

Nisam slučajno, čitajući ovu knjigu, imao asocijaciju na *Malog princa* Antoinea de Saint-Exupéryja. Mali princ, poput Brankine Male princeze, postavlja odraslima preteška pitanja ("Zašto piješ") a sam na postavljena pitanja ne odgovara. Druži se s odraslim autorom u pustinji i leti od planeta do planeta. Pritom nas poučava da na njegovu malom nebeskom tijelu postoji samo jedan ugasli vulkan i jedna ruža, i da onda kad je tužan, promatra puno zalazaka sunca. Mala Princeza stalno zapitkuje "Zašto?", traži od anđela krila da bi mogla letjeti, i ima priču o rijeci koja se ne može probiti kroz pustinjski pijesak, ali ga, uz pomoć vjetra, može preletjeti. Saint-Exov Mali poučava nas što znači *apprivoiser* (pripitomiti). Kod njega je to znak za *ljubav*, Mala pak svoju pouku o "pripitomljavanju" može nazvati *agape*. (Marijan Fruk, redatelj)

Dakle, upravo ova knjiga Branke Jakelić jedna je od rijetkih koje tragateljima za duhovnom hranom mogu biti dragocjena pomoć i inspiracija u osobnom traganju za sobom, uvijek naglašavajući kako se put ne sastoji u odricanju od svijeta, već u prolasku kroza nj, uranjanju u njegovu najdublju tamu, u najdublju patnju odmetništva i, prevladavanjem te tame, u svjesnom povratku natrag... Jer doista, „kada nam Istina postavi pitanje, moramo odgovoriti, htjeli mi to ili ne.“ (Ana)

Pričom Velike i Male Branka nas vodi na putovanje s kojeg, otvoreno priznaje, nema povratka. Velika zato odmah nastupa s puno odgovornosti i ljubavi prema svim tragačima, nesebično dijeleći s njima dragocjeno znanje i iskustvo, iskreno želeći biti podrška svima koji su se našli na tom putu. Istovremeno, između svih tih mudrih riječi i velikih istina proviruje i ta zaigrana mala koja djetinje nevino jednostavno ne želi biti sama u tom čarobnom svijetu koji je otkrila te nas neodoljivom djetinjom ljupkošću poziva da joj se pridružimo u igri. Ne odolijevajući njezinu pozivu i praćeni sigurnom rukom one velike, stižemo na to čarobno igralište na kojem se igra nerijetko otima kontroli, postaje katkad i prebučna, katkad se u novoj haljinici zalijećemo u velike blatnjave lokve... Ali velika se ne ljuti dok uvijek sa strane sve promatra, već nas čuva i namiguje nam. I tu putovanje postaje uistinu egzotično i uzbudljivo, spremni smo bez straha ići još dalje, pa čak i u nepoznato. (Martina Mrčić – Radić, novinarka)